

rejst tidligere, saa har vi i hvert Fald ikke haft Held med os overfor Forsvarsminister P. Munch. Nu vil jeg gøre opmærksom paa, at det Spørgsmaal ikke er nyt, det har været rejst tidligere, men jeg erkender, at det ikke har været rejst i Aarene 1914—18 af den simple Grund, at naar man gennem en Række Aar anvender Søofficerer til Førere af Fyr- og Vagervæsenets Skibe, og man i Aarene 1914—18 lader disse Skibe indgaa i Bevogtningstjenesten, siger vi ikke netop paa det Tidspunkt, at vi vil holde op med at anvende Officerer som Chefer for disse Skibe — det siger den sunde Fornuft, at man ikke kan gøre. Nu er vi igen kommet ind under normale Forhold, saa rejser det gamle Krav sig paa ny: Hvorfor skal disse Officerer have disse Stillinger? Den højtærede Minister siger, at Søofficerer kan ikke undværes her. Men der gøres gældende af Mandskabet paa Fyr- og Vagervæsenets Skibe, at den Tjeneste, disse Officerer skal udrette, selv under urolige Forhold meget vel kan udføres med en civil Ledelse, naar denne civile Ledelse i Forvejen har haft Ledelsen af Skibene. Og naar der nu stadig anvendes tre Søofficerer, og man ogsaa regner med i den nye Militærordning, at disse tre Søofficerer skal anvendes paa disse Skibe under urolige Forhold, saa maa Ministeren give mig Ret i, at hvis, som vi mener, disse civile Ledere ogsaa kan føre Skibene under urolige Forhold, bliver der 3 Søofficerer for mange; de kan spares, og derved kommer vi til det Tal, jeg nævnte, nemlig en Besparelse paa godt og vel 13 000 Kr. aarlig. Det kan vi derimod ikke spare, hvis vi siger, at vi vil have de tre Marineofficerer. Jeg gad vide, hvad Ministeren vil gøre med dem, de er fuldkomment til overs den Dag, vi ikke længere har dem til Førere af disse Skibe. Jeg ved ikke, hvor Ministeren vil gøre af dem, han vil komme i Forlegenhed med dem, og saa vil Søofficererne ikke fremtidig have en honorarlønnet Stilling til 2 400 Kr., som de kan faa efter Tur. Hvis Ministeren undlader at benytte disse tre Officerer paa denne Maade, spares der 13 000 Kr. aarlig. Men jeg forstaar udmærket godt, at den højtærede Minister ikke kan stille sig anderledes, end han gør, naar han til Raadgivere har Marinens højeste Ledelse og ikke andre; for jeg tror, at denne Marinens højeste Ledelse, der her har vellønnede Stillinger at byde Officererne, ikke godvilligt giver Afkald derpaa. — Naar den højtærede Minister taler om, hvorledes jeg stillede mig i 1914—18, saa spørger jeg: Hvornaar hørte Venstre op med at stille Krav om, at det skulde være civile,

medens det nu stiller Krav om, at det skal være militære? Det kunde være interessant at faa oplyst.

Rode: Den højtærede Statsminister syntes at ville gaa ind paa den ærede Ordførers (N. Johan Laursen) Opfordring til at fremsætte Tillægsbevillingsforslaget senere og derved undgaa nogle Vanskeligheder. Saa maa jeg, stærkere end jeg forrige Gang gjorde det, advare den højtærede Statsminister imod at gaa denne Vej. Man maa meget hellere gaa den Vej, som jeg syntes den højtærede Minister for offentlige Arbejder var inde paa, søge en Ordning, hvorved man undgaar de mange Ændringsforslag af rent formel Karakter med Hensyn til Statsbanernes Budget. Man maatte ved Forhandling med Statsrevisionen kunne komme til en rimelig Ordning paa dette Omraade. Ved at udsætte Tillægsbevillingslovforslagets Fremsættelse til et endnu senere Tidspunkt end det nuværende vilde man kun gøre Bestanddelen „Bevilling“ i Ordet Tillægsbevillingslov mere illusorisk end nu. Hvis Tillægsbevillingslovforslagets Fremsættelse først ligger henimod Slutningen af Regnskabsaarets Udgang, vil det faktisk sige, at Finansudvalget kun tager til Efterretning, hvad der er brugt, og at Begrebet Bevilling overhovedet forsvinder. Jeg maatte meget mere komme ind paa den Tanke, at for saa vidt Tillægsbevillingen virkelig var, hvad den skulde være, en Tillægsbevilling, saa maatte for alle Poster, som virkelig er Bevillinger, Spørgsmaalet komme tidligere, saa man kunde tage Stilling til dem, før de var brugt. Vanskeligheden er her fremkommet ved et formelt Spørgsmaal, nemlig ved Kravet om Overensstemmelse mellem Bevilling og Regnskab, og dette er fuldt ud nødvendigt og rigtigt og overensstemmende med hele Konstitutionen, naar der er Tale om faktiske Bevillinger. Men naar der er Tale om Statsbanedriftens rent overslagsmæssige Bevillinger, som nødvendigvis maa forandres paa Grund af Konjunkturerne og andre Forhold i Aarets Løb, saa kan Spørgsmaalet om Overensstemmelse mellem Bevilling og Regnskab ikke være afgørende; saa er det for saa vidt ligegyldigt, om man tager disse Tal til Efterretning det ene eller det andet Sted. Vil man lette hele Maskineriet ved at tage det til Efterretning paa Regnskabet, vil det være rimeligere. Den anden Fremgangsmaade: at vente yderligere med Tillægsbevillingsloven, fraraader jeg. Maa jeg sige til den højtærede Finans-